ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Οἱ δημιουργοὶ τοῦ μέλλοντος

Ἡ χαρὰ τῶν γονέων, ἡ ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους, ἡ αἰσιοδοξία τῆς κοινωνίας, τὸ ἐλπιδοφόρο στήριγμα κάθε ἀνθρώπου, γιὰ ἕνα καλύτερο μέλλον, γιὰ μιὰ αὐριανὴ ἡμέρα εὐημερίας, βρίσκεται ἐξ ὁλοκλήρου, ἀναμφιβόλως, στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας, τῆς νεότητος. Ἂν τὰ παιδιὰ θελήσουν, θὰ μπορέσουν τὰ μαῦρα σύννεφα τῶν ἡμερῶν μας νὰ τὰ λευκάνουν. Θὰ δυνηθοῦν νὰ εἰποῦν. Ἔπαυσε πλέον τὸ «κάθε χθὲς καὶ καλύτερα»! Ἐμεῖς θὰ κάνωμε τὸ μέλλον ὡραιότερο». «Ἄμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες ὑμῶν»!

Ποιὸς δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ διακαῶς καὶ δὲν τὸ εὔχεται; Ποιὸς δὲν θέλει τὴ σημερινὴ κατάσταση νὰ διαδεχθῇ μιὰ ἄνωσις; Εἴθε.

Τίποτε, ὅμως, δὲν πετυχαίνει μὲ τὶς ἐλπίδες τὶς φιλολογικὲς μόνον καὶ μὲ τὰ λόγια τῶν «εὐχῶν». Κάθε καλὸ πετυχαίνει μὲ τὴν «δουλειά», μὲ τὴν ἐργασία τὴ μεθοδικὴ καὶ συστηματική.

Ἐννοοῦμε τοῦτο: Ναὶ μέν, τὰ παιδιὰ τὰ σημερινὰ καὶ ἡ νεότης θὰ εἶναι οἱ δημιουργοὶ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ ἐμεῖς ὀφείλομε νὰ γίνωμε σήμερα οἱ δημιουργοὶ τῶν παιδιῶν, τῶν καλῶν παιδιῶν καὶ τῆς νεολαίας. Ἐὰν ἐμεῖς ἐργαστοῦμε καὶ διαπλάσσουμε τὰ παιδιὰ σὲ προσωπικότητες τίμιες, ἀγνές, ἠθικές, δημιουργικές... ὁλοκληρωμένες καὶ ἄρτιες, τότε οἱ ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι βάσιμες καὶ δὲν θὰ ἀποβοῦν φροῦδες καὶ οὐτοπίες.

Ὅτι δὲ τὸ μέλλον βρίσκεται στὰ χέρια τῶν παιδιῶν, ὅτι αὐτὰ ἔχουν τόση ἀξία καὶ δύναμι, ἂς ἀφήσωμε ἕνα σύγχρονο μεγάλο Γερμανὸ παιδαγωγό, τὸν Φραῖπελ, νὰ μᾶς πῇ τί πιστεύει γιὰ τὰ παιδιά: Κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξι, ἐφ' ὅσον ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη, πρέπει νὰ τὴν βλέπῃ ἡ ἀγωγὴ καὶ νὰ τὴν μεταχειρίζεται σὰν δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, σὰν ἑνέχυρο ἀγάπης, ὁμοιότητος, δῶρον, σὰν θεία χάρι. Ἕνεκα, λοιπόν, αὐτῆς τῆς ἱερότητος τοῦ παιδιοῦ, οἱ γονεῖς ἔχουν ἐπιτακτικὸ χρέος ἀπέναντί των καὶ τοῦτο ἀρχίζει «ἀπὸ τῆς συλλήψεως, συνεχίζεται καὶ διαρκῶς αὐξάνεται», ἕως ὅτου τὰ παιδιὰ γίνουν παράγοντες δημιουργίας. Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ εἶναι ἁγνοί, εἰλικρινεῖς, ἀκέραιοι, διαποτισμένοι μὲ τὸ νόημα τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια. Νὰ προσέχουν νὰ ἐξετάζουν τὰ λόγια καὶ κυρίως τὴν ζωήν των. Νὰ ἔχουν βαθειὰ συναίσθησι, ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ὁδηγοί, οἱ φρουροὶ καὶ φύλακες τῶν νέων καὶ οἱ ἔμμεσοι δημιουργοὶ τοῦ μέλλοντος.

Αὐτὰ γράφει ὁ μεγάλος παιδαγωγὸς καὶ φιλόσοφος Φραῖπελ. Κι' ἀλήθεια, πόσο ἔχει δίκαιο! Κάθε ἀντίθετη ἀξιολόγησις τῶν παιδιῶν καὶ μεταχείρισις τούτων θὰ φέρῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

Δικαίως δὲ ἀπ' ὅλες τὶς κατευθύνσεις σήμερα μιὰ φωνὴ καὶ πόθος ἀκούεται. Τὸ παιδί! Ὁ αἰὼν τοῦ παιδιοῦ. Ὅλα γιὰ τὸ παιδί.

Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες· παιδαγωγοί, ἰατροί, βιολόγοι, κοινωνιολόγοι κλπ. ἀσχολοῦνται μὲ τὸ παιδί. Ὅλοι ἐμεῖς, σὰν οἰκογένεια, κοινωνία, ἔθνος, στὸ παιδὶ ἀποβλέπουμε. Θὰ τὸ πετύχουμε ὅμως;

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ

ΟΙ ΑΛΚΟΟΛΙΚΟΙ, ΠΡΟΞΕΝΟΙ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ξαν ὅτι ἡ τροχαία ὑπηρεσία σὲ συνεργασία μὲ τοὺς γιατροὺς πρέπει νὰ καταρτίσουν ἕνα πίνακα τῶν ἀλκοολικῶν τῆς Γερμανίας γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ ἰσχύση τὸ αὐστηρὸ αὐτὸ μέτρο. Ἐπίσης οἱ ἁρμόδιες ἀρχὲς θὰ ἀκολουθοῦν μία διαδικασία, ἀκόμη πιὸ αὐστηρὴ προκειμένου νὰ χορηγοῦν ἄδεια σὲ νέους ὁδηγούς. Οἱ ἰατροὶ ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλέγξουν κατὰ πόσον ἕνας φίλος τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν μπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ ἐπικίνδυνος ἢ ὄχι ὅταν πάρη τὸ βολὰν στὰ χέρια του.

Ἐκπρόσωπος τοῦ Γερμανικοῦ Ἰατρικοῦ Συνδέσμου ἐδήλωσεν ὅτι ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ ληφθῇ τελικὴ ἀπόφασις ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα αὐτὸ προσέθεσεν ὅτι μία σύστασις τοῦ Συνδέσμου πρὸς τὶς ἁρμόδιες Ἀρχές, θὰ γίνη ἀμέσως ἀποδεκτή. Εἶπεν ἀκόμη ὅτι οἱ ἰατροὶ συμφωνοῦν ὅτι οἱ ἀλκοολικοὶ πρέπει ἐξ ὁλοκλήρου νὰ στερηθοῦν τὴν ἀδειά τους καὶ ὅτι ἡ τροχαία ὑπηρεσία πρέπει νὰ γίνη ἀκόμη αὐστηρότερη ἀ' αὐτὸ καὶ νὰ τιμωρῇ ὅσους κάνουν ἀκόμη καὶ τοπικὲς παραβάσεις.

Οἱ Γερμανοὶ ἰατροὶ ὑπέβαλαν τὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης των καὶ τὶς γνῶμες των στὸ ὑπουργεῖο Ἐργασίας καὶ τὸ νομοσχέδιο ποὺ κατηρτίσθη γιὰ τὴν πλήρη ἀπαγόρευσι στοὺς ἀλκοολικοὺς νὰ ὁδηγοῦν θὰ συζητηθῇ σὲ λίγες ἡμέρες ἀπὸ τὴν γερμανικὴ Βουλή.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀνάλογα αὐστηρὰ μέτρα ἔχουν ληφθῆ στὴν Τσεχοσλοβακία, τὴν Γιουγκοσλαβία καὶ στὰ Σκανδιναβικὰ Κράτη. Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι ἂν τὸ ἴδιο αὐτὸ μέτρο ἰσχύση σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, θὰ μειωθοῦν κατὰ 15% τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σημειωμα κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

Μία ἐνδιαφέρουσα παρουσίαση. Καὶ μάλιστα πληθωρική. Ἀπὸ τὸ Βόλο τὸ μήνυμα. Ὁ κ. Ἰάσων Εὐαγγέλου ἐκυκλοφόρησε μαζὶ δύο ποιητικές του συλλογές. Ἡ μία, ποὺ τιτλοφορεῖται «Φωνὲς σὲ Πεντάγραμμο», περιέχει στίχους, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν παράδοση. Ἡ ἄλλη συλλογὴ «Φωνὲς χωρὶς Πεντάγραμμο» ἔχει στίχους σὲ ἐλεύθερο στίχο.

Τὸ ἄξιο εἶναι, πὼς καὶ στὴ μιά, μὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση, ὁ κ. Εὐαγγέλου ἐκφράζεται μὲ εὐγένεια, μὲ λυρικὸ στοχασμὸ καὶ δίνει σωστὰ ὅλη τὴν πηγαία φλόγα τῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Βέβαια, θὰ μποροῦσε νὰ κάνη μιὰ ἐπιλογή, γιὰ νὰ μὴ εἶναι αὐτὴ ἡ πληθωρικὴ προσφορὰ εἰς βάρος τῆς ποιότητας. Συγχωρεῖται, ὅμως, γιατί ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲν χαλιναγωγεῖται εὔκολα. Εἶναι ἕνα ἄτι ποὺ καλπάζει.

Σημειώνουμε, λοιπόν, τὴν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ κ. Ἰάσονα Εὐαγγέλου καὶ τὴν σημειώνουμε μὲ τὶς καλύτερες προσδοκίες μας.

☆

Ὁ κ. Νῖκος Σπανίας (ψευδώνυμο) ἐκυκλοφόρησε στὴν Ἀμερικὴ ποὺ διαμένει, τὴν πρώτη ποιητικὴ του συλλογὴ — σὲ ἐλεύθερο ρυθμὸ — μὲ τὸν τίτλο «Ποιήματα τῆς τρίτης Λεωφόρου».

Ἂν καὶ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴ μανιέρα τῆς νέας τεχνοτροπίας, τῆς δουλικῆς μιμήσεως, ὁ κ. Ν. Σ. δίνει μιὰ μορφὴ ἀπὸ τὸ κλῖμα τῆς μεγάλης Ἀμερικάνικης πολιτείας ποὺ ζῇ, τοὺς ἀνθρώπους της καὶ τὰ αἰσθήματά του.

Σὰν πρώτη παρουσία, ἀξιόλογη. Τὰ ποιήματά του — μέσα στὴν πεζολογία — δίνουν, στιγμὲς - στιγμές, ἀληθινοὺς στίχους καὶ γερές, δυνατὲς εἰκόνες. Ἂν μπορέση νὰ ξεπεράσῃ τὸ περιττό, τότε θὰ πλησιάση τὴν ἀληθινὴ τέχνη καὶ θὰ ἐκφρασθῇ γνήσια, μὲ χωρὶς προσπάθειες.

☆

Πρωτοφανέρωτος, ὁ κ. Μπάσης ἐπιχειρεῖ μὲ τὸ «Κοινωνία ἐγκληματήσα» νὰ πάρῃ μιὰ θέση στὴ σύγχρονη πεζογραφία. Δύσκολα, σήμερα, ἕνας νέος μπορεῖ νὰ ἀξιώσῃ τὸν τίτλο τοῦ καλοῦ πεζογράφου, μιὰ καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς λογοτεχνίας μας βρίσκεται σὲ πολὺ καλὸ ἀνοδικὸ δρόμο.

Ὁ κ. Μπάσης ἐξομολογεῖται καὶ μὲ ἡμερολογιακὸ χαρακτῆρα παρουσιάζει μιὰ του ἐρωτικὴ περιπέτεια, ποὺ τὸν ὡδήγησε σὲ ψυχιατρικὴ κλινική.

Ὑπάρχουν σελίδες του, ποὺ διαβάζονται μὲ ἐνδιαφέρον. Τοῦ λείπει, ὅμως, ἡ ἀφαίρεση, ἡ συμπύκνωση καὶ ἡ ποιότητα τῶν λέξεων. Παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ αἴσθημά του περισσότερο καὶ ἡ τέχνη ἀπομακρύνθηκε.

(Τὸ μυθιστόρημα κυκλοφορεῖ ἀπὸ τὸ «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας» τοῦ κ. Μ. Βαΐανου).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

ΕΡΓΟΝ ΣΩΤΗΡΙΟΝ

Μέσα σὲ νύχτα σκοτεινὴ μὲ ἀναλαμπὲς ἀπ' ἀστραπόβροντα, ὅπου οἱ ἄνεμοι ξεσχίζουν τὰ πέλαγα καὶ ἀρμενίζουν βαρειὰ τοῦ θλέβρου τὰ μηνύματα, ὅπου ἀχοῦν τὰ δάση καὶ τρίζουν οἱ κλῶνοι τοῦ δρυμοῦ, μέσα σὲ τέτοια νύχτα παραδέρνουν σὰν τρομαγμένα νυχτοπούλια κάποιες δυστυχισμένες ὑπάρξεις. Κάποιες γυναῖκες, πού, τὶς οἶδε! ποιὰ κακὴ ὥρα ἔσπρωξε στὴν ἁμαρτία ἐκείνη, ἡ ὁποία φέρνει στὴ γυναῖκα τὴν καταφρόνια τῆς κοινωνίας, τὴ δέσμευση τῆς θελήσεως, τὴ χλεύη καὶ τὸ ὄνειδος, τὴ δυστυχία καὶ τέλος τὸν αἰώνιο θάνατο.

Τὸ πῶς ἔφθασαν ἕως ἐκεῖ, τὸ ξέρει μόνον ἕνας. Μά, ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης πέφτει ἄραγε ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ ἠθικὰ πτώματα; Μὴ τάχα ἔχουν ἐλαφρυντικά; Μὴ γιὰ τὸ πρῶτο γλύστρημα ἔφταιξε ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία; Μὴ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης πέφτει στὸν ἄνδρα; Ἂς προσέξωμε τοῦτα τὰ λόγια τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ: «Λέγομεν ὅτι ἡ δουλεία ἐξηλείφθη ἀπὸ τοῦ Ἐυρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ δουλεία εἰσέτι ὑφίσταται, πλὴν καταπιέζει τὴν γυναῖκα καὶ καλεῖται πορνεία. Καταπιέζει τὴν χάριν τὴν ἀδυναμίαν, τὸ κάλλος, τὴν μητρότητα. Τοῦτο περιποιεῖ εἰς τὸν ἄνδρα αἶσχος καὶ αἶσχος ἐκ τῶν μεγίστων τοῦ ἀνδρός».

Ὅπως ὅμως καὶ ἄν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἶναι τρανὴ ἀλήθεια πὼς οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔπεσαν, τσακίστηκαν καὶ παραδέρνουν οἱ ταλαίπωρες βαρειὰ τραυματισμένες. Εἶναι ἐρείπια, ὑπῆρξαν ὅμως κάποτε λουλούδια. Λουλούδια, ποὺ ἴσως - ἴσως δὲν πρόφθασαν νὰ βροσισθοῦν ἀπὸ τὰ μελτέμια καὶ τὰ μαϊστράλια τῆς ἀνοίξεως, γιατὶ τὰ δάγκασε πρόωρα τὸ σκουλήκι τῆς ἁμαρτίας καὶ τὰ ἐμάρανε ἡ λάβα τοῦ κακοῦ. Τί ἀθλιότης! Μὰ, ὅπως κλείνουν καὶ αὐτὲς μέσα τους μιὰ ψυχὴ «ὑπὲρ ἧς Χριστὸς ἀπέθανε». Κλείουν μέσα τους μιὰ καρδιά, ποὺ ποιὸς ξέρει, ἴσως στενάζει στὸ βάρος τῆς κατάντιας τους καὶ ἴσως ποθεῖ τὴ λύτρωσι, κρύβοντας μιὰ ἐλπίδα καὶ περιμένοντας κάποιο πονόψυχο χέρι νὰ τὶς βγάλη ἀπὸ τὸ βόρβορο. Δὲν εἶναι αὐτὰ κούφια λόγια. Εἶναι ἄπειρα τὰ παραδείγματα.

Ἄλλως τε, Ἐκεῖνος, ποὺ εἶπε τό: «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ» εἶπε καὶ τό: «Οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν». Καὶ πῶς ὄχι; Βαρυεστημένες ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴν κατάντια τους, γονατίζου κατατσακισμένες μὲ τὴν καρδιὰ «συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην» καὶ ἁπλώνουν μὲ λαχτάρα ἀνείπωτη τὰ χέρια γιὰ νὰ ἁρπάξουν τὸ θεῖον ἔλεος. Καὶ τότε; Ὦ τότε! Ἐκεῖνος, ποὺ ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς, πού: «ἐπιβλέπει ἀβύσσους» (Δανιὴλ, προσευχὴ τριῶν παίδων), τὶς ἀτενίζει μὲ συμπάθεια, σκύβει ἀπὸ ψηλὰ καὶ τοὺς ἁπλώνει τὸ χέρι γιὰ νὰ τὶς βγάλῃ ἀπὸ τὸ χάος. Καὶ χρησιμοποιεῖ γι' αὐτὸ τοὺς Ἀγγέλους του. Μὰ χρησιμοποιεῖ καὶ κάποιες χριστιανικὲς ψυχές, ποὺ θέλουν νὰ ὑπηρετήσουν τὸν Κύριό τους εἰς τὸ ψυχοσωτήριο Ἔργο Του, καὶ νὰ σαλπίσουν τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα. Θὰ βάλουν αὐτὲς στὰ καταπληγωμένα ὄντα «ἔλαιον καὶ οἶνον» θὰ δέσουν τὶς πληγὲς καὶ θὰ τὶς ὁδηγήσουν σὲ μιὰ ζωὴ ἔντιμη καὶ νοικοκυρεμένη. Θὰ ποῦνε σ' αὐτὲς: «σηκωθῆτε ἐπάνω καὶ κυττάξετε ψηλά». Εἶναι τόσο ὄμορφη ἡ ζωὴ κοντὰ στὸ Χριστό. Εἶναι τόσο ὄμορφα νὰ νοιώθῃς πὼς ἡ κοινωνία δὲν σὲ ἀποστρέφεται... Κι' αὐτὲς, ποὺ περιμένουν αὐτὴν τὴν ἐνθάρρυνση, θ' ἀποφασίσουν νὰ ζήσουν μιὰ καινούργια ζωή. Θὰ κλάψουν βεβαίως τὴν ἐνοχή τους καὶ θὰ προσφέρουνε στὸ λυτρωτή τους τὰ πικρά τους δάκρυα σὰν πρώτη θυσία.

Καὶ λοιπόν; Ἀφοῦ ὑπάρχει τρόπος νὰ σώσουμε ὅσες ἀπὸ τὶς παραστρατημένες γυναῖκες θέλουν νὰ σωθοῦν, γιατὶ νὰ μὴ τὸ κάμουμε;

Στὴν πόλιν μας, ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας, εὐσεβεῖς καὶ σοβαρὲς κυρίες, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀκούραστου σὲ ἔργα «εὐποιΐας» Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου καὶ μὲ τὶς συμβουλὲς ἐλαβῶν πνευματικῶν, ἔχουν σχηματίσει τὸ Σύλλογο τῆς «Πανσέμνης» μὲ σκοπὸ νὰ ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ βόρβορο παραστρατημένες γυναῖκες, νὰ τὶς ὁδηγοῦν στὴ μετάνοια, νὰ τοὺς ἐξασφαλίζουν συντήρησι, νὰ τὶς ἔχουν ὑπὸ τὴν ἄμεση καὶ ἄγρυπνη παρακολούθησί τους. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ ἔργο τους αὐτὸ ἔχουνε νοικιάσει ἕνα σπίτι, τὸ σπίτι τῆς μετανοίας θὰ τὸ ἔλεγα, καὶ τοὺς ἔχουν ἔτσι ἐξασφαλίσει στέγη, συντήρησι, ἐνίσχυση πνευματικὴ καὶ ἠθική.

Εἶναι ἀπὸ τὰ μεγάλα ἔργα τὸ ἔργο τῆς «Πανσέμνης» καὶ πρέπει νὰ τὸ περιβάλλουμε μὲ πολλὴ στοργή, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὅπως κάθε κοινωφελὲς ἔργο, ἔχει καὶ αὐτὸ τὶς ὑλικές ἀνάγκες, συντηρεῖται δὲ ἀπὸ συνδρομὲς καὶ καταθέσεις εἰς μνήμην.

ΟΥΡΑΝΙΑ Γ. ΛΑΜΠΑΤΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ
ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ
ΣΕ 1.000 ΣΧΕΔΙΑ ΧΡΥΣΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΗ ΣΤΟΝ
ΚΗΠΟ ΤΗΣ ΚΑΡΤΑΣ
Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ 226
ΠΑΤΡΑΙ

AUTO-MOTOR
(ΜΑΝΔΡΑ ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ)
—Κάτι ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴν Πάτρα
—Ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει ἀπὸ μεταχειρισμένα αὐτοκίνητα
—Φορτηγά — Ἡμιφορτηγά — Ἐπιβατικὰ ½, ¾, 1, 1½, 2½ τόν.
Ἐπίσης δεχόμεθα πρὸς πώλησιν παντὸς τύπου αὐτοκίνητα
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ: Ὁδὸς ΠΑΤΡΩΝ — ΠΥΡΓΟΥ (Ἰτέαι)
Πλησίον Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ΤΗΛ. 58-18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς ΓΟΥΝΑΡΗ 13. ΤΗΛ. 41-81
ΠΑΤΡΑΙ

Εὐσεβῆ ἐπιτεύγματα

Τοῦ κ. ΑΝΔΡ. ΠΡΕΣΣΑ
καθηγητοῦ τῆς Παιδ. Ἀκαδημίας

Μία ἔντονος καὶ ἀξία παντὸς ἐπαίνου δραστηριότης παρουσιάζεται τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν καὶ ἡ ὁποία δικαίως ἐπισύρει τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν.

Πρόκειται περὶ τῆς ἀνεγέρσεως καὶ ἀνακαινίσεως περικαλλῶν ναῶν εἰς πλεῖστα ὅσα χωρία καὶ προάστια, ὡς εἰς τὸ Σκαγιοπούλειον, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς Ἀρόην, (Ταμπάχανα) ναὸς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, εἰς τὸ γραφικὸν Μιντιλόγλιον, τὸν Ψαθόπυργον εἰς Ἄνω Ἀλισσόν, τὴν Γούβαν καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ὕμνησαν τὸν δοτῆρα Θεὸν μὲ ἱεροὺς ναούς, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ σκηνώσῃ ἡ Δόξα Αὐτοῦ.

Βεβαίως, ἡ ὅλη προσπάθεια κατευθύνεται καὶ ἐνισχύεται ἠθικῶς ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην κ. Κωνσταντῖνον καὶ πρωτίστως ἡ τιμὴ διὰ τὴν ἐπιτελουμένην χριστιανικὴν ἀναγέννησιν τῆς ὑπαίθρου ἀνήκει εἰς Αὐτόν.

Ἀλλ' ἐπίσης εἶναι ἄξιοι κάθε ἐπαίνου οἱ ἀκάματοι ἐπίτροποι τῶν ἀνεγειρομένων ναῶν ὑπὸ τὰς πατρικὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, οἱ φιλόθρησκοι καὶ εὐσεβεῖς χωρικοί, οἱ ἀποτελοῦντες τὰ μέλη τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς πάντοτε τοὺς φορεῖς τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων τοῦ Γένους, τοὺς ἱερεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ὑπερημύθησαν διὰ τὸν λαὸν εἰς χαλεποὺς καιροὺς καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν διαλάμπουν ὡς ἄγνοι ἰδεολόγοι καὶ κοινωνικοὶ πρωτοπόροι.

Συνήθως τὸ κακὸν προβάλλεται ὡς θέμα ἐπίκαιρον εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς ἡ διάπραξις ἑνὸς ἐγκλήματος κλπ., καὶ δὲν προβάλλεται τὸν καλόν. Πολλὰ θὰ ἐδιδάσκοντο οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων ἐὰν παρηκολούθουν τὴν ἥρεμον ζωὴν τοῦ ἑλληνικοῦ χωρίου καὶ τὴν ὅλην προσπάθειαν τῆς ἀνεγέρσεως ἑνὸς ναοῦ μὲ τὴν κοινὴν προσπάθειαν καὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημα τῶν πτωχῶν χωρικῶν μας. Εἶναι μία αἰσία ἐνατένισις τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος ἡ παρατηρουμένη εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἐντατικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἀνέγερσιν περικαλλῶν ναῶν.

Παρηκολούθησα τὴν καθολικὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνεγέρσεως ἐκκλησίας εἰς Ἀρόην. Ὁ κ. Θεόδωρος Ροδόπουλος, ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος, θὰ πρέπει νὰ τύχῃ κάθε ἠθικῆς ἀναγνωρίσεως διὰ τὴν συμβολήν του εἰς τὸ ἔργον αὐτό, συμβολήν, ἡ ὁποία, ὡς παράδειγμα, ἠμπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ παρακινήσῃ.

Εἰς τοὺς καιροὺς μας, ὅπου, ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης διέρχεται μίαν πραγματικὴν δοκιμασίαν ἀπὸ τὰς συγχρόνους ὑλιστικὰς θεωρίας, εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν Ἕλληνες, ὡς εἷς ἄνθρωπος, ἐκινήθησαν μὲ ἀσίγαστον πόθον καὶ ἐνθουσιασμὸν διὰ νὰ θεμελιώσουν καὶ νὰ ἀνεγείρουν τὴν ἄφογον εἰς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ἐκκλησίαν των.

Μέσα εἰς τὴν πολυτάραχον ἐποχήν, μέσα εἰς τὴν μέθην τῆς καινωνικῆς παραζάλης, τῆς σκέψεως καὶ τῆς ψυχῆς, δὲν ἔλειψαν τὰ ἐξαίρετα ἠθικοπλαστικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ὕπαιθρον τῆς Ἑλλάδος. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ ἐπιμαρτυροῦν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ λαοῦ μας εἰς τὰς πατροπαραδότους ἀρχὰς μὲ τὰς ὁποίας ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἐπέζησε καὶ διετηρήθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἀπέβη παναθρώπινον σύμβολον.

ΑΝΔΡ. Σ. ΠΡΕΣΣΑΣ

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΣΩΦΕΡ

Ἐξιστορεῖ τὴν περιπέτειάν του εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν

ΕΙΧΕΝ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙ ΩΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΡΙΣΙ.— Ἕνας Γάλλος σωφὲρ, πῆρε μέρος στὴν μάχη τοῦ Στάλινγκραντ, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτειά του τώρα, ποὺ συμπληρώθηκαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐδόθη ἡ ἱστορικὴ μάχη, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε στροφὴ στὴν ἱστορία τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Πρόκειται γιὰ τὸν Μ. Σουλινό, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε ὡς γιατρὸς μὲ τὸν βαθμὸ λοχαγοῦ τοῦ Σοβιετικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ 1945, ὅταν ἔληξε ὁ πόλεμος, ἐπέστρεψε στὴν Γαλλία, στὴν πατρίδα του.

—Τὸ Στάλινγκραντ, λέει ὁ Σουλινό, δὲν ἦταν γιὰ μένα μιὰ πόλις σὰν τὶς ἄλλες. Δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ, ὅτι θὰ ζοῦσα ἐκεῖ τὴν ἀποφασιστικὴ καμπὴ τοῦ πολέμου. Ὑπηρετοῦσα στὴν 207η μεραρχία πεζικοῦ, στὸ Ἰβάνοβο, ὅταν στὶς 2 Σεπτεμβρίου, μᾶς μετέφεραν μὲ τὸ τραῖνο, σὲ κάποιο σημεῖο βορειοδυτικῶς τοῦ Στάλινγκραντ, στὸ μέτωπο τοῦ Ντόν. Μᾶς τοποθέτησαν σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα, ποὺ ὀνομαζόταν κοιλάδα τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ ποὺ ἐμεῖς τὴν βαφτίσαμε κοιλάδα τοῦ θανάτου. Εἴχαμε κατασκευάσει πρόχειρα ὀχυρά, γιὰ νὰ ἀμυνθοῦμε ἀπέναντι στοὺς Γερμανούς, ποὺ βρίσκονταν στὸ τέλος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ ἦταν χρήσιμη γιὰ μᾶς καὶ γιὰ νὰ τὴν διατηρήσωμε χρειάσχθηκε νὰ θυσιάσωμε μερικοὺς ἄνδρες.

Ὁ Σουλινὸ συνεχίζει:

«Βρισκόμαστε οὐσιαστικὰ μέσα στὴ στέππα. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἐλάχιστο νερὸ. Οἱ περισσότεροι στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοὶ ἀπέφευγαν νὰ πάνε στὴν πηγή, γιὰ νὰ πιοῦν νερὸ, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος γιὰ τὴν ζωή τους. Ὅσοι προσπάθησαν νὰ κορέσουν τὴν δίψα τους, δὲν ἐπέστρεψαν. Τὰ πτώματά τους ἔμεναν κοντὰ στὴν πηγή. Ὅσο γιὰ τὴν μοναδικὴ ἀμαξοστοιχία ποὺ ὑπῆρχε ἐπάνω στὴν γραμμὴ, ἐβομβαρδίσθη καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐγκαταλελειμμένη. Γιὰ μᾶς ἀποτελοῦσε ἕνα ἰδεώδες παρατηρητήριο, γιατὶ ἐδέσποζε στὴν στέππα. Δὲν ἀνῆκε ὅμως μονίμως σὲ μᾶς. Δύο φορὲς τὴν ἡμέρα ἄλλαζε χέρια. Τὸ πρωὶ οἱ Γερμανοὶ ὕστερα ἀπὸ ἐντατικὸ βομβαρδισμὸ καὶ ἐπίθεσι, κατάφερναν νὰ πάρουν τὴν ἀτμομηχανή. Τὸ βράδυ ὅμως, ἐξωρμούσαμε ἐμεῖς καὶ τὴν πέρναμε. Οὐσιαστικά, ἡ νύκτα ἦταν δική μας, γιατὶ τότε κατέπαυε τὸ γερμανικὸν πῦρ καὶ μπορούσαμε νὰ κινηθοῦμε ἐλεύθερα».

Ὁ Σουλινὸ συνεχίζει τὴν ἐξιστόρησί του ὡς ἑξῆς:

«Οἱ Γερμανοὶ ἔκαμαν μιὰ ἐπίθεσι καὶ ἐξουδετέρωσαν τοὺς περισσότερους ἄνδρες τῆς μεραρχίας μου. Ἔζησαν μόνον 150. Ἡ σταδιοδρομία μου στὴν 207η μεραρχία ἐτερματίσθη. Ἡ κοιλάδα τοῦ θανάτου πολὺ δικαιολογημένα πῆρε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἡ ρωσικὴ διοίκησις μὲ ἔστειλε τότε βορειότερα, σὲ ἄλλη μονάδα, ποὺ ἦταν ὑπὸ τὴν διοίκησι τοῦ στρατηγοῦ Ροκοσόφσκυ. Αὐτὴ ἡ περίοδος